

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Мері й Едвіна — геть відмінні. Насмішка хлопця досі крутилася в думках Едвіни, коли вона нахилилася, щоб оглянути щось обнадійливо блискуче, заховане серед бруду й каміння. Навіть попри сіру мряку, яку приніс світанок, її гострий зір угледів не-прикритий метал. А судячи з того, як заломлювалося зоряне світло, предмет мав бути золотим. Її сестра відійшла глянути на купу лахміття біля рибальського човна, який сів на міліну під час відпливу, а сама вона встромила пальця в багнюку. Едвіна колупала перегній, вивільнивши сморід риби й зігнилих водоростей. Та слова хлопця все одно дошкуляли їй, немов риб'яча кістка, яка застрягла в горлі. То було просто несправедливо. Вони із сестрою зробили все, що могли, аби стати своїми. Та ніхто більше не поважав старі методи. Магію потрібно було приховувати, маскувати, її потрібно було зрікатися. Принаймні на людях.

Едвіна витягнула метал із багна. Як вона й підозрювала, то був золотий перстень. Загублений чи викинутий? Врешті-решт, припустила вона, це не мало жодного значення. Давно пропало, що з воза впало. Вона сполоснула перстень у воді та оглянула його. Він мав на собі одну-дві подряпинки, проте якщо трішки відполірувати м'якою тканиною та делікатним закляттям, у крамниці перстень може вартувати доброго пенні.

Едвіна окинула поглядом берег, щоб перевірити, як там Мері. Ні вона, ні її сестра не могли встояти перед збиранням сяйливих штукенцій, які викинуло річковою течією. Кільця, пляшки, ложки, ключі, гребінці, кістки — води завжди вивергали на берег щось нове, немов їм було зле від смаку людського сміття. Час від часу вони також підхоплювали впущену монетку чи табакерку, яка впала крізь дірку чиєїсь кишені й опинилася в канаві. Однак порпання в смітті геть не було тим, що робило сестер відмінними — не схожими на решту — в очах сусідів. Інші теж стоптували ті самі береги й вулиці в пошуках скарбів, та не гидували цим, хоча й із меншим успіхом, ніж сестри. І то було не через те, що жодна з них не вийшла заміж; як і не через те, що вони обидві жили відлюдкувато в крихітній віддаленій квартирці над їхньою крамничкою, що розташувалася на куті Олд-Бридж-роуд; чи те, що жодну з них ніколи не бачили без чорної шалі. Ні. Відмінними їх робила байдужість до думок інших людей щодо них. Та, звісно ж, не подавати виду — це одне. Проте, маючи змогу довіряти лише одна одній, вони відчували холодне плече неприйняття так само, як і всі інші.

— Знайшла ще один перстень, — голосно прошепотіла Едвіна, адже саме такій гучності вони віддавали перевагу під час досвітніх прогулянок. Вона насухо витерла його кутиком шалі, йдучи в напрямку Мері. — Цього разу золотий. Правда, в оправі бракує камінця. — Порожня, як лунка від зуба, подумала вона й ковзнула язиком по власних крихких кутових зубах. Вона вкинула перстень у кишеню, а тоді примружилася, запримітивши,

що сестра бігла до неї, піднявши спідницю до колін, доки її шаль розвіталася за плечима.

Пресвята Мати, які неприємності вона знайшла цього разу?

— Там чоловік, — озвалася Мері, важко дихаючи від напруги.

— Мертвий? — А він би мав бути таким, щоб викликати настільки помітний ентузіазм у Мері.

— Майже. — Мері міцно стиснула губи, немов це могло втілити її бажання в життя. — Такого яскравого я ще не бачила. Ходи, глянь.

Едвіна попростувала скелястим берегом майже до самого залізничного мосту. Там вона нахилилася над тілом чоловіка й зауважила його шкіру, яка була такою блідою, що видавалася синюватою довкола губ. Едвіна підняла спідницю, щоб не заляпатися, й присіла поруч із ним. Із його легенів вирвався ледь вловимий струмінь повітря. За розрахунком Едвіни, він уже тримався за цей світ самими лише кінчиками пальців. Шкода. В нього було благородне обличчя з міцною щелепою, хоча й неголене як слід от уже кілька днів. Вона швидко обмацала його огорнуте одягом тіло, шукаючи відкриту рану або ж іншу причину такого скрутного становища, коли раптом її пальці натрапили на слизьку пляму на його потилиці, що могла означати вогнепальне поранення. Найімовірніше, злочинець. Або шибеник. Або ж пияк, який втратив рівновагу на набережній, що височіла над тим місцем. Бідолаха. У будь-якому разі перебувати по цей бік зависи йому залишилося недовго. Щоб переконатися в цьому, вона штурхнула його ногою в плече.

Навіть стогону не було. Дівчина притулила тильний бік долоні до його щоки й відчула, як холод смерті розтікається його жилами. Якби ж у нього була бодай іскра вогню під шкірою, Едвіна могла б дати йому ліки. Вона завжди носила трішки камфорної олії із собою про всяк випадок, та витратити її на нього було марно.

— Холодний, як саме Різдво, — виголосила Мері, нахилившись через її плече. — Можливо, допомогти йому подолати останню частину подорожі до того боку буде милосердно.

— Може, варто почекати ще кілька хвилин, щоб переконатися, що він мертвий, — відказала Едвіна, проте тоді її сестра зиркнула на неї відстороненим поглядом, закотивши очі й натякаючи, що та поводить себе як ханжа. — Ну, тоді гаразд. Роби свою справу, та дорогою назад нам треба буде знайти поліцейського й доповісти про тіло.

Мері примружилася від захоплення й стала на коліна поруч із грудьми чоловіка. Едвіні було трохи неспокійно, адже той досі дихав. Вона стежила, чи до сходу сонця не вийдуть на берег якісь бродячі рибалки. Це не обов'язково було чимось поганим — забирати спогади чоловіка, який перебував на межі смерті. Врешті-решт, йому вони більше не знадобляться. Та ті, хто не розумів своєрідного потягу, який її сестра відчувала до спогадів, що спливали з мерців, могли неправильно розтлумачити її дії. Хтось би подумав, що бідолашного небіжчика позбавляють земних пожитків. Мері й справді могла б виврати латунного гудзика чи стягнути обручку, якби чоловік мав її, та це не було тим самим, що й крадіжка. Не зовсім. Точно не тоді, коли йшлося про мерців.

Мері нахилилася над чоловіком і притиснула одну руку ліворуч до його чола. Можливо, тіло навіть судомно здригнулося, та цього було недостатньо, щоб викликати бодай який сумнів у тому, що той скоро помре. Іншою рукою вона натиснула чоловікові на груди. За мить із його горла вилетів ореол блакитного світла й перетворився на крихітну хмаринку над його тілом. Швидко, немов хижа пташка, що женеться за метеликом, Мері схопила ту річ обома руками. Заховавши спогад між долонями, вона дмухала в щілини, щоб захистити його.

— Ходімо, Мері. Приплив починається. Нам треба додому.

Її сестра підвелася, тримаючи в затисненій долоні спогад чоловіка, кулю із переливчастого кобальту та золота, що зійшла б за рибальський скляний поплавок. Едвіна насупила брови, роздивляючись, наскільки яскраво сяяв багатоспектральний спогад. Вона розуміла, чому її сестра так тягнулася до цього блискотливого предмета.

— Ну все, клади в кишеню, й ходімо, — мовила вона. Едвіна чекала, дивлячись на берегову лінію, доки Мері спресовувала мерехтливу кулю енергії в долоні до твердої сфери, стискаючи руки та шепочучи захисне закляття. Едвіна зиркнула за її плече й побачила, що спогад досі був переливчастим, через що більше скидався на коштовний камінь чи шматочок морського скла, аніж на дитячу мармурову кульку, як зазвичай траплялося зі знахідками Мері. — Гарненький, — озвалася вона й узяла сестру попід руку.

— Я покладу його до решти, — відказала Мері. — У мене вже понад дюжину таких камінців, зі щоразу глибшим

відтінком блакитного й золотого, хоча аж таких сяйливих, як оцей, іще нема. Сподіваюся, одного дня я таки довідаюся, що означають прожилки всіх цих кольорів.

«Тільки якщо знайдеш спосіб поговорити із мертвими», — подумалося Едвіні, та вона облишила цю думку, не бажаючи псувати сестрі хорошу знахідку. Точніше, *обидві* їхні знахідки. Якщо до крамниці завітає правильний покупець, перстень може достатньо сильно нахилити шальку терезів до місячного прибутку. Врешті-решт, збирання вздовж узбережжя того ранку видалося вдалим. Хоча, мабуть, не для того нещасного чоловіка, якого вони залишили лежати на березі.

На північ від набережної сестри помітили офіцера, який саме робив обхід. Звісно ж, не варто було звертатися напругу до представника поліції. Точно не тоді, коли в справі фігурує мертве тіло. Ба навіть майже мертве. І точно не коли тих, що знайшли тіло, вважають відмінними. *Кляте тіло*. Вони вже добре вивчили цей урок раніше.

Натомість Едвіна наслала на офіцера думку, вплітаючи повідомлення в мелодію. Її сестра мала вдачу до того, щоб помічати блискучі вогні смерті, які здіймалися над мерццями, та вона сама могла виспівати закляття краще, ніж будь-яка жінка в її клані.

Її пісня пройшла крізь ранковий туман, і офіцер, настовбурчивши вухо, попрямував до річки. Принаймні представники влади зможуть забрати тіло бідного чоловіка до того, як його поглине приплив. Едвіна погладдила сестрину руку й підстрибом попрямувала бруківкою до їхньої квартири на третьому поверсі — вони зробили

добру справу у світанкових сутінках. Та не встигли сестри завернути за ріг на початку дороги, як пронизливий свист офіцера розітнув ранкову тишу, такий голосний, що відкидав геть усі сумніви сестер. Едвіна вдвиглася в темну лінію набережної та в рухливі ліхтарі людей, які мчали на поклик, щоб урятувати когось, і зрозуміла.